

התחברו בעת שהותם בארץ, דרכיחיים חד-שות. ביחוד הצליחו בכך בקרב החברה הישראלית. הוקם אז באחד הבתים הפרטיים בבת-גלים מועדון של לסביות. שהתפתו ברובן על-ידי הלסביות האורחות. מאז הביא כמעט כל ביקור של להקת בידור זרה, למחזור נוסף של לסביות יש-ראליות. על-ידי כך נוצרו שדרים בינלאומיים, והדברים הגיעו לידי כך, שלסביות אורחות מגיעות כיום לארץ כשהן מצוידות בכחכות ובהמצאות.

דני והנסיכה האיטלקיה

אחת הדוגמאות הבולטות ביותר ל"קשר בינלאומי זה, היה ביקורה בארץ של הומרת הצרפתית, דני דוברסון (ראה שער), לפני כחודשיים. דני ידועה כלסבית פעילה, המצהירה בגלוי על עובדת היותה כזאת. לפני כחודש ימים אף נבחרה בתחרות פומבית בפאריס, כמלכת הלסביות היצרפתיות לשנת 1960. בשל מסעותיה המרובים עם בני פני העולם כולה, הפכה דני למעין אוטוריטה בקרב הלסביות בכל העולם — קיסרית של הנשים האוהבות נשים. באחד מביקוריה ברייזווינג, בירת ברזיל, הסתכנה הגברת דוברסון על רקע זה. מזכירתה הקבועה, שלפי הטענה היתה בת-יגוה, נרצחה במלון. דני הועמדה לדין, אחרי שנחשדה ברצח על רקע קנאה לסבית, וזכתה מחוסר הוכחות.

לאחרונה היתה שמה קשור בשערוריה עולמית אחרת. הנסיכה ג'ובנה פיאנטלי (26), בת לאחת המשפחות האצילות ביותר באיטליה, שהיתה נשואה לעורך-דין מפורסם ואף ילדה לו שני ילדים, פותחה על-ידי דני דוברסון, הפכה לאהובתה. היא הצטרפה אליה במסעותיה בעולם, ובעלה הגיש נגדה תביעת גירושין שהסעירה את איטליה.

כאשר הגיעה דני דוברסון לישראל, ציפתה בכל רגע להצטרפותה של הנסיכה האיטלקית אליה. היא אף שררה שני חזרים במלון דן, אחד מהם היה תמיד ריק, ציפתה לאהובתה האיטלקיה. האהובה האיטלקיה התמהמהה לבוא, בשל עיכובים משפטיים. אולם דני לא נשארה כוודה בארץ. כבר בשדה-התעורר פה קיבלו את פניה כמה לסביות ישראליות. הן ידעו את הסיסמה הבינלאומית, באמצעו חה מודיעות לסביות בכל העולם לזני על-דבר קיומן. עוד בשדה-התעופה לחשו באו-ניה את הסיסמה: "או דני דוברסון פאט — סו לחונד טופאט, שפירושה: "בכל מקום שדני דוברסון עוברת כל העולם עברין". כך החלה דני גבוהת-הקומה והבלונדית, בעלתה גוף הנשי המושלם, להופיע בחדר בגלוי בחברת ירודותיה הלסביות. ביחוד נהגה להופיע בלחית שתי בנות-לחיה קברי-עות. האחת מהן היא גרשתו של אחד האנשים המפורסמים בתל-אביב, השניה היא אהובתה הצרפתית של זו.

דני הלכה, מריה באה

בעת שהותה של דני דוברסון בארץ איצע אף מקרה משעשע. אחד הרוקים המושבעים של תל-אביב, פוקה הירש, שלא ידע על דבר נטייתו המיוחדת לו דוברסון, הוקסם ממראה, ניסה לחזר אחריה. באחת ההודמנויות המפרצה, דני, הסיפה לו מוסר בפומבי: "אתה אינך מוזנח! מה, אתה לא יודע מי אני? אינך יודע שאינני מעונינת בבכרתי?"

חברותיה הישראליות של דני, שבהשראתה החלו להרים ראש ולהופיע בגלוי כלסביות, אף אירגנו לכבודה מסיבה, אליה הוזמנו נשים בלבד. אחרי שאהובתה האיטלקיה לא הגיעה ארצה, נסעה דני דוברסון לפגוש אותה בתורכיה. בעלי מועדון-הילה אדריה, בו הופיעה דני כזמרת, אף הסתכסכו עמה ב-קשר לתשלום עבור החזקת החדר השני, הריק, במלון דן. אולם ירודותיה הישראליות של דני דוברסון לא יצטרכו להתנענע אליה זמן רב. היא עומדת לחזור, לפי התכנית, בחודש ספטמבר לישראל, והפעם כנראה בלחית אהובתה הנסיכה.

אלא שגם עד אז לא תחסר תעסוקה קבירה לת אורחים ללסביות הישראליות. עם הזמן הילד הספרדי חזולטו, הגיעה זמרת לסבית, שהיתה גם היא מצוידת בכל ההמצאות הדרושות. מלחיתיה של דני הפכו למלחיתיה של מריה לרמה, שהתרשמה מהן עד כדי כך שושארה בארץ, שעה שכל חברי להקתה חזרו לצרפת.

(המשך מעמוד 10)

לטבציניק, גם כן ראיתו? המשך רפורטז לחקור את הלה.

העד גניב בחיוב. הוא ראה את הטרק-טור הפרטי של טבציניק חופר תעלות באחת החצרות. רכב של הסוכנות הוביל עצים למטרתיו הפרטיות של המנהל.

העיר בסיום העדות הרבה את הנוכחים, שהת-פלא על טבציניק הורה על רפורטז ב"עניניו הפרטיים של טבציניק: "איך הוא אסף כליכך הרבה חומר על המנהל?"

אולם ידידיו של רפורטז לא התפלאו. "הוא וטבציניק היו הידידים הטובים ביותר עד שפרץ ביניהם הסכסוך", הסביר העד מרדכי הלה.

דת

גבורת ישראל

עוגות וקופסאות-ליפתן נערמו השבוע בבית-הכנסת גבורת ישראל בתל-אביב. לידם הונחו שקיות סוכיות, שרבות מהן התי-גלגלו על הארץ. יוסף לנדמן, מייסד חברת השנור הדתית "גדיל-תורה", התכונן לערוך ביום ששי מסיבת עונג-שבת, אחרי תפילת מעריב.

אולם גבאי בית-הכנסת לא ראו בעין יפה את יזמתו הפרטית של לנדמן. יעקב שטייני-פלד נמור-הקומה ויעקב מאיר הקרה, שני גבאי בית-הכנסת, לא האמינו בכוחות הדת-יות הטהורות של לנדמן, סירבו לתת לו את מפתחות גבורת ישראל.

"הרב יהודה איסר אונטרמן עומד בראש החברה", ניסה לנדמן לשכנע את השניים. "אל תפריעו לי!"

אולם הם התעקשו. "ממי קיבלת רשות לערוך פה מסיבה ולהכניס אנשים לבית-הכנסת?" שאלו אותו.

"מכורים כמוכם אינני מקבל רשות", השיב לנדמן הנרגז, באדיש. הוא הספיק את הויכוח. תחת זאת התנפל על שטיינפלד, היכה אותו. יעקב מאיר הצנום הספיק לב-רוח מן המקום.

המשטרה לא מתערבת. לנדמן, שנבהל מן הקטטה, מיהר להזמין משטרה, שתכריח את שני הגבאים למסור לו את מפתחות בית-הכנסת. אך לרוץ מולו סירב סמל הגנידת, שהגיעה לבית-הכנסת. להת-ערב בסכסוך. שטיינפלד ומאיר סגרו את דלת גבורת ישראל, הסתלקו.

לפנות-ערב הבין לנדמן, שעובר את שמו לארצי כי אורחיו ימצאו את בית-הכנסת נעול. כמו קיסר גרמניה הכופר, שהלך לקאנוסה לבקש את סליחת האפיפיור, הת-דפק לנדמן על דלת ביתו של שטיינפלד, ביקש את המפתחות. אך בעל-הבית הפעיל, להשאיר את אורחו הבלתי-צפוי בחדר-המדרגות, לא פתח את הדלת.

לנדמן החליט להתנקם. נרגז מיהר לבית-הכנסת של חסידי מודיץ ברחוב דיוגנוף, פגש את יעקב מאיר, שותפו של שטיינפלד. "תן לי את המפתחות!" דרש מן הגבאי. "לא רוצה", השיב יעקב מאיר, ששירת בצבא הסובייטי כסיביר.

לנדמן השרייר לא התעצל. הוא העיף את כובעו של הגבאי, הפשיט את החלק העליון של גופו. בזריזות התחיל להסיר גם את מכנסיו של יעקב מאיר הצנום.

אולם הוא אחר. החסידים, שמעו את זעקותיו של הגבאי הנואש מיהרו להגנתה, סילקו את לנדמן מבית-הכנסת. הצטער השבוע אחד מיידייו של מייסד "גדיל תורה": "חבל שלנדמן לא התחיל מן המכנסיים. זה היה יכול להיות יותר מענין."

נוער

ולחמה סגברברים

החיים שקקו בקבוצת הבניינים היפים, בקצה עיריית הפרוודור בית-שמש. נערים תפרו נעליים, חרטו במתכת או ניסרו עצים, שעה שנוצרות גיהנום או הקשבו למורה בכיתה. היה זה בוקר רגיל במרכז הנוער המקומי, אחד מ-19 הפזורים על פני הארץ. חלק מן הנערים היו תלמידי תיכון רגיל; לים, השאיר את נערים שחוק היינון חובה פסח על פניהם והשאיר אותם מקופחים. סיפר אחד מהם: "אבא חולה, יש לי אונם קטנים, יצאתי לעבוד". בגיל 15 כבר פירנס את משפחתו מעבודת-דחק; ללמוד לא ניתנס לו זמן. עד שלפגע התחוללה המהפכה ב"חיי: מרכז הנוער החל מלמד אותו קרוא

* היינריך הרביעי, שהלך אל האפיפיור נרגזים השבוע, בחוללתו בעיר קאנוסה, איטליה בשנת 1077.

וכתוב, ויחד עם זאת גם מקצוע. כדי שה-ריו לא יגזעו ברעב, אף זכה הנער לתשלום של כלירה וחצי ליום, לתמיכה בהוריו. את ארוחתו קיבל במרכז.

הוא לא היה יחיד. במרכז הנוער של בית-שמש לומדים כיום עשרה בחורים בני 17-16, שאינם יודעים קרוא וכתוב. עיקר תפקידו של המרכז מחיל בשעות אחר-הצהריים, כאשר הוא הופך כוח-משיכה לנוער המקומי — נוער שהיה נחשב אל רחבת הקולנוע, אל חבורת הגבררים המב-לים את זמנם במשחקי קלפים חשאיים, ב"שיכרות או בניבול-פה.

הגבררים הבינו את האיום לקיומם, השי-בו בהתקפת-נגד. מדי ערב היו פולשים לחד-רי המועדון, הופכים את שולחנות המש-חקים, מכים נערים צעירים מהם, מנפצים רהיטים. נזכר אברהם גילה, מנהל בית-הספר לנערים עובדים: "באחת ההתפרעו-יות האלה ניגשתי אל אחד הגבררים. הוא אמר לי: 'אני לא מרים יד עליך רק מפני שאתה נכה ויש לך פרוטזה ביד'! אמרתי לו: 'אצלנו לא נהוג להרים יד על נער, אבל אם אתה רוצה, בוא נלך בוקס' נער זה הוא כיום מרכז כיתה".

מועצת חניכים מנהלת את חיי החברה, גובה מס חבר, קובעת איזה סרט יוצג ומר-

כות את ההשתתפות בחוגים השונים. —

נרקומן, גניבה, מוסר. מרכז הנוער נהנים מיתרון גדול: שיתוף-פעולה הדוק של גורמים שונים. בצד החינוכי מסתכל עליית הנוער; מחלקת הקליטה של הסוכנות אחר-אית למינהל; ואילו משרדי החינוך, החקל-אות והעבודה אחראים לחינוך המקצועי המסועף.

2200 הנערים הגיעו למרכזים בדרום-שור: נות: באמצעות הנוער העובד, לשכות הסעד או קציני המבחן. כולם בני משפחות מסו-פלות, המהוה עתודה לצבא הגברברים. מרכזי הנוער מסוים לעצור את סחיפתם אל שולי העולם התחתון, אל המוסדות הסגורים ואל בתי-הסוהר.

במקרים רבים אף מגיעים למרכזים נערים שכבר עברו את הגבול, נידונו על-ידי בית-משפט לתקופות ארוכות במוסדות סגור-רים. כדוגמת נער שהובא למרכז הנוער בבית-דגון, כשבתיקו האישי רשום עברו: אב נרקומן, שוטטות, גניבת פרי בפרס, ידוי אכנים בשומר הערבי של הפרנס ופציעתו, שנתיים במוסד סגור, שיחרור, לבטיקליטה בסביבות הקודמת. לקצין המעקב היה ברור כי דרך זו מובילה אל הפשע; הוא הצליח להעבירו לבית-דגון.

בפעם הראשונה חלד אותו נער להרגיש את עצמו נרדף. הוא למד קרוא וכתוב, קיבל דמי-תמיכה עבור הוריו, למד חרשות במסגרת המרכז. אין הוא נאלץ לבוא מדי בוקר למרכז, אך הוא עושה זאת בתלהבות. בעוד כשנתיים יגיע לגיל צבא, ישתחרר ממעגל הנוער העובד.

אין לאן ללכת. הגבררות אינה תופ-עה שחיתת. היא נובעת מן הסכר המשפחתי של הנוער, מן הפחדים והמתחות של ה-חיים המודרניים, ומתהורותנותם של חיים אלה מאידיאלים חדשים. זוהי מחלה עמוקה, שכדי לרפאה יש צורך לטפל בשרשיה.

אולם דרוש לא רק טיפול מעמיק, שרשי — טיפול אשר שום גוף או מוסד בארץ

צנזורה

סטריפ-טזו במעצר

היושבים בצלמו הקטן של חיינא בר היו דרוכים. מולם, על משטח האבן, התי-פסטה לאיטה באמבטיה הסטריפ-טזואית ומסמר התכנית תמי אלקיים.

לפתע עבר רחש באולם. מלצרים רמזו איש לרעהו, ניסו להסב את תשומת לבו של תמי המתפשטת לסימניהם המוסכמים. אורחי הבר התכוונו סביבם. שום דבר חשוד לא נראה. רק תמי לא הפנתה יותר את פניה וחזה החשופים אל עבר הקהל. היא המשיכה להתנועע כשגבה אל היושבים ליד השלחנות.

בעדיבר ליון וסטריפ-טזואית אלקיים המשטרה נגד האמבטיה

לפתע קפצה מן האמבטיה, התעטפה ב"חלוק ומיהרה אל מאחורי הווילון, אל חדרי ההלבשה. שני גברים קמו מאחורי השולחנות, מיהרו בעקבותיה. אחד מהם תפש אותה בזרועה; אחרי קרוב לשנה של הופעות סטריפ-טזו יצאה המשטרה לפי-עולה. בעליו של חיינא-בר נתבקש על-ידי השוטרים להציג רשיון להופעה, מטעם ה-מועצה לביקורת סרטים ומחזות של משרד הפנים. מסמך כזה לא היה בידיו. פשוט מכיון שהוא לא פנה לבקשו מהמועצה. יעקוב (ישה) ליון ותמי אלקיים נעצרו במי-קום, הובלו לתחנת המשטרה, שוחררו בער-בות אחרי שחקרו והוגשה נגדם התלונה.

כמו מכירת בננות. המשטרה הכי-רייה מלמחה נגד הסטריפ-טזו" עברה הש-מועה למחרת היום. אולם המטרה היתה מוסחית. לכאורה לא התכחנה במישרין ל"חלל את ההתפשטות במועדוני-הילה. לביל-ההסתערות על חיינא-בר, חלוק הסטריפ-טזו, וכה גם בר אחר לביקור דומה.

הבר החדש, מול בנין האופרה, על שפת הים, הציג אמנם לפני זמן לא רב תכ-נית שכללה סטריפ-טזו. אולם היא הופסקה, כאשר עברה הכוכבת החשפנית למועדון אחר. כאשר באו השוטרים למונטניור, היו האורות כבר עמומים. על משטח הריקודים הופיע הזוג האנגלי שחום-היעור לורנס הי-סמית וססלה ביילי, בריקוד איובל סוער. היה זה ריקוד פראי בקולות תופי ג'ונגל צבעוניים. סטלה הופיעה במלבוש מוזהב מסממני הסטריפ-טזו.

גם ריקוד זה הופסק באמצע על-ידי בל"ש שישבו בן קהל הצופים. גם השוטרים עצמם לא ידעו, כנראה, בדיוק מה התירוץ למיבצע, שהיה, כביכול, בדיקת רשימות שיגרתית. כששאל אותם מנהל מונטניור יוסף לויט מדוע הם מפסיקים את התכנית, יגו כי אסור להציג סטריפ-טזו. המבצע המשטרתי הצליח. בעל חיינא בר (המשך בעמוד 18)